

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

GEORGIE LEE

Kurtizanės paslaptys

2016 Nr. 1

Knygute.lt

George Lee
(Džordžija Ly)

KURTIZANĒS PASLAPTYS

Romanas

Versta iš Georgie Lee, The Courtesan's Book of Secrets, 2014

© Georgie Lee, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišatė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0013-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

1783m. liepos 8d. lordo Tvikenhamo kreipimasis į Lordų rūmus dėl įsakymo atimti titulus ir konfiskuoti turtą už išdavikiškus poelgius lordų, kuriuos per Amerikos revoliuciją suviliojo prancūzai:

Ponia Ros įtikino silpnavalius tituluotus ir kilmingus vyrus atskleisti prancūzams Jo Didenybės vyriausybės paslaptis per Amerikos revoliuciją. Dėl jų išdavysčių žuvo mano paties brolis. Kiek dar pavyzdingų vyrų dėl to žuvo?

Galbūt jos ir nebėra, o kartu pražuvo ir sąmokslininkų nusikaltimų įrodymai, bet tie išdavikai tebėra tarp mūsų. Lordai, laikiu tos dienos, kai jų nedorumo įrodymas pagaliau išnirs į dienos šviesą ir visa šio įsakymo atimti titulus ir konfiskuoti turtą galia bus panaudota prieš juos. Jie klysta manydami, jog laikas panaikins kaltę.

Laikantis šio įsakymo, jei kada nors paaiškės jų kaltės įrodymai, net jei Dievo valia jų nebus šioje Žemėje, jie vis tiek bus apkaltinti valstybinės paslapties išdavimu. Karūna pasisavins jų titulus ir žemes, o jų palikuoniai neš

tėvų gėdos našta.

Londonas, 1803m. liepa

Rafas Densmoras, penktasis baronas Densmoras, užlipo akmeniniais kuklaus ponios Rosnamo Greisčerčo gatvėje laiptais. Jis pabilsnojo krump-liais į duris, ir juodas kaspinas, užrištas ant varinio belstuko, suvirpėjo vėjyje. Rafas susiraukęs jį nužvelgė svarstydamas, ar netikėta senos kurtizanės mirtis jam pravers, ar pakenks. Kai rašė laišką, šiuo metu slypintį jo kišenėje ir kviečiantį jį prie šito liūdno slenksčio, ji dar buvo gyva ir sveika.

Sena ragana.

Jis pamindžikavo. Auliniame bate kojos pirštas pajuto vienoje kojineje beatsirandančią skylę.

Prakeikta pigi medvilnė. Jei turėtų kamerdinerį, jis tuo pasirūpintų. Gal įtikins šeimininę poniją Linton užadyti skylę. Nors jei jos įgūdžiai darbuojantis adata tokie pat menki kaip tie valgiai, kuriuos ji teikiasi nešti jam į kambarį, verčiau susiadys pats. Jis susimąstė, ar tie patiekalai atspindi jos kulinarinius gebėjimus, ar tėra kerštas už seniai nemokėtą nuomą.

Pakinkytas arklys prie šaligatvio suprunkštė,

bet nesutrikdė lieso vežiko, kuris atsirėmęs į karietą rūkė ilgą pypkę. Dūmai vinguriavo jam aplink galvą, vėjas nešė juos virš kresno palšo gyvulio nugaros.

Rafas juos nužvelgė. Asmuo, nusamdęs tą vargšą padarą ir jo arklį, tikriausiai tebėra vi-duje, bet atėjo metas jam sutrukdyti. Jis ne tam taip sunkiai stengėsi susisiekti su poniu Ros ir rinko jos reikalautus pinigus, kad ant jos namų slenksčio būtų sustabdytas dykinėjančio svečio.

Jis pakėlė kumštį, kad vėl pasibelstų, bet sklendė sutraškėjo, durys girgždėdamos atsi-vėrė ir už jų pasirodė išvarvėjusios seno suvy-tusio liokajaus akys. Rafas prasibrovęs pro jį pateko į nedidelį koridorių, ir nuo storo dulkių sluoksnio, dengiančio visus paviršius, jam už-gniaužė gerklę. Voras nuskubėjo slėptis už tamsaus paveikslo. Palyginti su šiuo namu, dabartinis jo būstas rodėsi neišpasakytai ištai-gingas.

- Lordas Densmoras atvyko pasimatyti su ponu Netlsu, - pranešė Rafas. - Jis manęs lau-kia.

- Taip, žinoma. Prašom čia, milorde. - Lioka-jus nušlepsėjo koridoriumi.

Rafas žengė įkandin jo, bet akies kampučiu kažką pastebėjęs sustojo ties svetainės durimis.

Prie užgesusio židinio stovėjo aukšta gražių kūno formų moteris, apsitačiusi plonyčiu juodu šilku. Ji nejudėjo ir nepasisveikino su juo, liko stovėti tylėdama, o jos veidą dengė tamsumas šydas. Rafo lūpose atsirado neskubri šypsena, ir troškimas gauti sąrašą akimirką išblėso. Nors moteris tylėjo, jos kūnas jį kvietė, ir jis žingtelėjo arčiau tarpdurio. Jos pečiai šiek tiek įsitempė, ir jis sustojo, bet nenusisuko. Jos suknelė, juoda ir plona it dūmai, apgulė apvalumus. Prie krūtinės ji spaudė knygą. Odinis tomelis užstojo apvalias krūtis, matėsi tik šviesūs kauburėliai, slypi po juoda permatoma palaidinuke.

- Labas rytas. - Jis nusiėmė skrybėlę, žemai nusilenkė ir pastebėjo kelis baltus žiedlapius, pabirusius ant kilimo prie jos kojų, tikriausiai ponios Ros laidotuvių gėlių likučius. Pati ponija Ros teigė buvusi atsiskyrėlė, bet, atrodo, turėjo draugų, kurie jos gedėjo.

Ir kokia graži ši draugė. Rafas atsitiesė, žavėdamasis nemažu moters ūgiu. Jį užliejo kaitra įsivaizduojant, kaip prispaudžia šią įspūdingą būtybę prie savo kūno ir lūpomis nuslysta

apnuogintu, trumpo šydo glamonėjamu kaklu. Pabilsnojo pirštais į šlaunį nujausdamas, kad moteris ūgiu tobulai jam tiktų, kaip kadaise derėjo Kornelija.

Jis sugniaužė kumštį, ir įkarštį atvėsino ašt-rus išdavystės kirtis. Paskui atpalaidavo piršt-us ir pasistengė išlaikyti šypseną. Po velnių, kodėl jis galvoja apie Korneliją? Praeitis liko Prancūzijoje, kur, jei tik pasiseks, ir liks.

Jis sutelkė žvilgsnį į moters veidą, mėginda-mas įžiūrėti jos bruožus po storu šydu. Įžvelgė tik nukaitusią odą ir putlių raudonų lūpų apyb-raižas. Reikia tikėtis, kad jos veidas toks pat patrauklus kaip ir kūnas, slypintis po siaura prancūziško stiliaus suknele. Jei advokatas spardysis ir nenorės atiduoti sąrašo, galbūt ši moteris pasirodys esanti sukalbamesnė.

- Prašyčiau, milorde, - paragino liokajus.

Rafas paskutinį kartą žvilgsniu paglamonėjo aukštąją moterį, nenoromis atsisveikindamas linktelėjo ir paskui liokajų nuėjo iki kambario namo gale.

Jie priėjo koridoriaus galą, ir liokajus atidarė duris į seną kabinetą, kur tuščias linkstančias lentynas laikė tik dulkės. Prie stalo sėdėjo ap-kūnus akiniuotas vyras, peržiūrinėjantis pluoš-

tus pageltusių dokumentų. Rafui įėjus jis atsi-
stojo ir žandenų įrėmintose jo lūpose atsirado
plati šypsena.

- Pone Netlsai, su jumis susitikti atvyko lor-
das Densmoras, - sušvokštė liokajus.

- Lorde Densmorai, kaip malonu. - Keli iš
rankogalio išlindę siūlai sujudėjo ore, kai vy-
riškis rankos mostu pasiūlė Rafui atsisėsti ant
medinės kėdės priešais stalą. - Prašau sėsti.

- Atsiprašau, kad neatvykau, kaipžadėjau
laiške, bet mane užgaišino reikalai Prancūzijo-
je. - Ir vos nepražudė. Jei prie lošimo stalų jo
nebūtų aplankiusi sėkmė, jis vis dar būtų įstri-
gęs toje pradvisusioje skylėje. - Užjaučiu dėl
ponios Ros mirties.

- Taip, vargšė moteris. Pirmąkart per dvide-
šimt metų išeina iš namų, ir ją partrenkia kaž-
kokia nevaldoma karieta. Baisus dalykas. -
Advokatas caksėdamas liežuvium atsisėdo ant
kėdės, ir ši prislėgta jo svorio sugirgždėjo. -
Matyt, ji neklydo tiek metų tūnojusi namuose.

- Atrodo, taip ir yra. - O, kad toji karieta būtų
nelemtąjį šantažuotoją partrenkusi prieš iš-
siunčiant tą prakeiktą laišką. Bet nežinia, į
kieno rankas tuomet būtų pakliuvęs sąrašas.
Dabar bent jau galima įsigyti visą knygą, ne

tik puslapį, kuriame įrašyta jo tėvo pavardė – išdavystės įrodymas. – Kai buvau Paryžiuje, ponios Ros man parašė, siūlydama įsigyti vieną jai priklausiusią knygą.

– Taip, žinau apie tai. Nelabai įdomus skaitinys. Viso labo kilmingųjų sąrašas ir skaičiai prie jų pavardžių. Tikriausiai sąrašas vyrų, jaunystėje mokėjusių už jos draugiją. Pasak liokajaus, kadaise ji buvo tikra gražuolė. – Vyras sukikeno, ir apskritas jo pilvas po susiglamžiusia liemene suliulėjo. Paskui jo žandenos nusviro, ir jis tapo panašus į nekaltą skaliką, laukiantį šeimininko nurodymų. – Kodėl to daikto norite?

– Turiu tam priežasčių. – Rafas daugiau neaiškino, nes nenorėjo atskleisti, kas iš tiesų yra tame sąrašė.

– Taip, tikriausiai turite. – Nekaltybės kaukė šiek tiek nuslydo, ir Rafas prisiminė puikų Prancūzijoje kartą įveiktą kortuotoją, kuris gebėjimu blefuoti beveik prilygo jam. Paskui advokatas pasitrynė pagurklius, ir išraiška dingo. – Gaila, kad neatvykote ankstėliau.

Nugara pakilo baimė, ir visos mintys apie lošimą ir spėlionės, ką šitas putlus vyras žino apie sąrašą, išgaravo. Nuo pat tada, kai išsilaipino Doveryje, jis tik ir tegalvojo, kaip gauti

tą knygą. Visą Veltstouno dvarą išvertė ieškodamas užsilikusių vertingų daiktų, kuriuos galėtų parduoti. Dar šįryt pardavė puikų sidabrinį šaukštų rinkinį, kurį rado palėpėje, medinėje dėžutėje, įspraustoje tarp dviejų skrynių, ir kurio kažkoku būdu nepastebėjo tėvas.

Rafas palinko į priekį, tvirtai įsikibęs į kėdės ranktūrį.

– Ką norite pasakyti?

– Atrodo, ne jums vienam ponia Ros rašė apie sąrašą. Sprendžiant iš dokumentų, ją jau kurį laiką slėgė skolos ir ji buvo priversta parduoti ne vieną daiktą. Dar liko neapmokėtų skolų ir man bus sunku jas padengti likusiais vertingais daiktais. – Jis abiem rankom pastvėrė po suglamžytą dokumentą ir sumosavo jais ore. – Tiesa, būtų gerokai lengviau viską išspręsti, jei ji nebūtų jaunystėje vadinusis ponia Ros, vėliau ponia Teilor, o pastaruoju metu vėl ponia Ros. Gaila, kad ji nepajėgė apsispręsti, kas tokia yra.

– O knyga? – Rafas įsitempė, nekantraudamas išgirsti daugiau.

– Prieš pat jums pasirodant atvažiavo jauna moteris, prancūzė grafienė, nors kalbėjo be akcento. Knygą pardaviau jai.

- Prakeikimas. - Rafas pašoko ir nubėgo prie durų. Atlapojo jas ir nuskuodė koridoriumi, keldamas dulkių sūkurius. Pasiekęs svetainę sustojo. Ji pasitiko tik nuvytusios baltos gėlės. - Po paraliais.

- Lorde Densmorai. - Advokatas atėjo koridoriumi iš paskos, o Rafas nulėkė prie laukųjų durų ir jas atidarė. Lauke viskas atrodė taip pat kaip prieš tai, tik nebuvo kariatės. Ji riedėjo gatve, o pro galinį langelį ji stebėjo pažįstamas veidas, kol karieta pasuko už kampo ir dingo Greisčerčo gatvės eisme.

Kornelija, grafienė de Van.

Ką ji čia veikia? Rafas trenkė kumščiu į staktą, ir nedidelė rakštis įsmigo po oda. Kornelijos neturėtų čia būti. Ji turėtų būti Prancūzijoje, pūti su savo saktu senu vyru de Vano pilyje, skaičiuoti sidabrą arba nurodinėti svečiams, o ne vogti jam iš panosės.

- Lorde Densmorai, labai apgailestauju, kad taip sugaišote. - Už nugaros kvėpčiojo advokatas. - Jei būčiau žinojęs, kad knyga jums tokia svarbi...

Rafas iškėlęs ranką nutildė vyrą, nes nebuvo nusiteikęs mandagybėms.

- Dėkoju, pone Netlsai, bet jūsų paslaugų

man nebereikia.

Rafas piktai nužirgliojo gatve, ir užtrenkiamų laukujų ponios Ros namų durų aidas atsimušė nuo aplinkinių pastatų.

Jis įsiliejo į Greisčerčo gatvės triukšmą, o kojos pirštas pralindo pro išplatėjusią skylę kojineje. Jei nebūtų žmonių grūsties, nusitrauktų aulinį ir nusviestų tą ramybės neduodančią kojine į nuotekų lataką. Bet jis galėjo tik eiti tolyn, su kiekvienu žingsniu erzinamas skylės ir mintyse šmėkščiojančio Kornelijos veido, stebinčio jį pro galinį kariatės langelį.

Jis praėjo pro obuolių prikrautą vežimą, pardavėjui nepastebėjus pasiėmė vieną nuo krūvos ir ėmė sukioti lygų vaisių pirštuose. Ką ji čia daro?

Negali būti, kad įtikino savo vyrą palikti gimtuosius kraštus. Grafas vargu ar išvažiuotų, juolab kai taip stengėsi atgauti protėvių namus. Vadinasi, senis išleido dvasią mėgaudamasis savo prisirpusia jauna nuotaka arba Kornelija laiką pilyje leido planuodama pabėgimą. Juk ji lygiai taip pat gudriai sumetė, kaip pabėgti nuo Rafo.

Jis sugniaužė obuolį, tvirta vaisiaus odelė spustelėjo rakštį. Jei nebūtų taip ilgai trukęs,

kol surinko pinigų sąrašą puslapiui įsigyti, galbūt šiandien būtų ją aplenkęs.

Dabar sąrašas jos rankose – kaip ir galimybė jį sužlugdyti.

Jis atsikando obuolio, nusikeikė ir išspjovęs ištežusį kąsnį sviedė supuvusį vaisių pravažiuojančiai karietai po ratais.

Tebūnie prakeikta jo sėkmė. Niekas nesiklosto taip, kaip tikėjosi.

Kornelija atsirėmė į sėdynės atlošą ir užlieta palengvėjimo giliai atsiduso, tarytum švintant būtų stojusi į dvikovą ir likusi gyva.

Ji pirštais tvirčiau sugniaužė knygą, ir oda spaudžiama sugurgždėjo. Jei šįryt būtų užgaisusi keliomis minutėmis ilgiau arbaėjusi pėsčia užuot nusisamdžiusi vežiką, galbūt sąrašą būtų gavęs Rafas. Tuomet visi planai apsaugoti Endrių, netikrą jos brolių, būtų žlugę.

Ji atpalaidavo pirštus ir užsimerkė, stengdamasi išvysti pašiauštus tamsius Endriaus plaukus ant nedidelės galvos, prisiminti šiltą jo ranką saujoje jiedviem tyrinėjant upę už Haton Pleiso, kur akmenimis gurgantis vanduo užgoždavo tėvo vograujantį, griaudėjantį balsą. Tačiau iš galvos niekaip neišėjo vienas vaizdinys....